

VSI SVETI

Blagri

Ko je zagledal množice, se je povzpел na goro. Sédel je in njegovi učenci so prišli k njemu.
2 Odprl je usta in jih učil:

»Blagor ubogim v duhu,
kajti njihovo je nebeško kraljestvo.
Blagor žalostnim,
kajti potolaženi bodo.
Blagor krotkim,
kajti deželo bodo podedovali.
Blagor lačnim in žejnim pravičnosti,
kajti nasičeni bodo.
Blagor usmiljenim,
kajti usmiljenje bodo dosegli.
Blagor čistim v srcu,
kajti Boga bodo gledali.
Blagor tistim, ki delajo za mir,
kajti imenovani bodo Božji sinovi.
Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani,
kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.«Mt 5,1-12

Svetost

To ni zame, misli večina kristjanov. A prvi kristjani so se imenovali 'sveti', ker so se jasno zavedali klica k svetosti. Danes se mogoče bojimo svetosti, ker imamo pred očmi predvsem velika dela svetnikov in svetnic. Pa so res dela temelj in prepoznavni znak svetosti?

Dela so verjetno le zunanja podoba notranje svetosti. Kako različna in univerzalna je svetost nam resnično govorijo svetniki: Ne eni strani imamo Malo Terezijo deteta Jezusa, ki svojo svetost uresniči v mladosti na bolniški postelji, na drugi strani npr. papeža Janeza Pavla II., ki si jo prisluži z zavzetim oznanjevanjem in pričevanjem v svetu. Na eni strani Vincencij in Ludovika, pa Mati Terezija, ki kažejo svojo veličino v delih ljubezni do bližnjega izredni organizacijski sposobnosti, na drugi strani Frančišek Asiški in Klara, ki ostajata bolj zazrta v Kristusa, ki trpi in z njim trpita v samoti, Frančiške v Kristusovih ranah itd. **Kaj je vsem skupno? Kako povzeti svetost?**

Ozrimo se h Kristusu kot pravzoru svetosti, ikoni svetosti same. Svetost je odločitev, ni danost, bi lahko rekli. **Je odločitev in božja milost.** Poglejmo Jezusov prvi korak jasne in javne odločitve: **Krst!** Da bi zajeli celotno njegovo življenje lahko pogledamo še na konec: **Smrt na križu.**

Krst. To dejanje pri Jezusu že zajema bistvo njegove svetosti, ki se razodeva **v izredni ponižnosti.** Krono doseže ponižnost v smrti. Bogu samemu ni dovolj, da se izenači z grešniki. Poniža se, do razbojnika, da bi lahko bil vsakemu blizu in izpolnil božji načrt.

Ponižnost vodi v odnos z Bogom in z bližnjimi. »Pusti, da izpolniva vso postavo,« pravi Jezus Janezu Krstniku. Pred križanjem pa pravi: »Ne moja, ampak tvoja volja, Oče, naj se zgodi.« Svetost je v tem, da se človek v celoti **podredi volji Boga**, ki je na trenutke daleč od Očetove ljubezni. Zdi se bolj volja trdega vladarja.

A v tej trdoti sreča Jezus – in vsak svetnik – Ljubečo Očetovo podobo. »To je moj ljubljeni sin, njega poslušajte,« sliši ob krstu. Na križu pa po grozni zapuščenosti začuti vzgib očetove ljubezni, zato zmore reči: »Oče v tvoje roke izročam svojo dušo«.

Svetost ves čas spremljajo skušnjave: Pred javnim delovanjem Jezusa hudič vodi v puščavo, da mu ponuja boljše možnosti. Na križu skuša Jezusa, ko okuša popolno osamljenost, ki se odraža v groznem spoznanju: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil«. Svetost je v vztrajnem upiranju skušnjavam in neprestanem trdem prizadevanju za jasno odločitev: »V tvoje roke Gospod, se vsega izročam«.

Svetost je trda pot ponižnosti, pot neprestanega odločanja za Boga. Ta ponižnost pa ni sama sebi namen. Pot prave ponižnosti vodi v ljubezen, v dejanja ljubezni. Bog nas vsakega posebej kliče na edinstveno pot svetosti. V ponižnosti jo vsak zmore prepoznati in uresničiti. A samo v ponižnosti! Vsak od nas lahko protestira, lahko pa izpolnjuje Očetovo voljo vsak hip, vsak dan, vse življenje. Temelj svetosti je ponižnost, mogoče najtrša krepost, ki se rojeva v sprejemanju ponižanja in zaupanja, da Bog vodi naše življenje. Ne čakajmo na nežna občutja Očetove ljubezni, ta pridejo, ko Bog hoče in so popoln dar!

Zahvalimo se Bogu za zglede svetnikov in svetnic. In prosimo ga, da bi mogli vedno stopiti na to trdo, a edino osrečujočo pot, pot svetosti.